

www.gaudesaboos.be

Interview Pieter Gaudesaboos: 'BOEKENBEURS 2005'

Knack Magabook '05

Pieter Gaudesaboos (26)

Ooit werkte Pieter Gaudesaboos enkele maanden in Ierland, en het was dán, tijdens de eerste eenzame weken in het onbekende buurtschap, dat het hem begon te dagen: eigenlijk hoef je nooit alleen te zijn. En je al zeker nooit eenzaam te voelen. „Je kunt toch gewoon duizend interessante situaties en vrienden rond je fantaseren?” Als je Pieter Gaudesaboos heet, dan kun je dat zeker. Weinigen met zo'n gretige, buitelandse en vinnige fantasie als deze 26-jarige Bruggeling / nu Gentenaar.

Het begon tijdens Brugge 2002 met Kabba, een boekje met kinderwandelingen dat Gaudesaboos illustreerde en opmaakte. Het was een eerste toevallige kennismaking met illustratie voor Gaudesaboos, die digitale grafische vormgeving en fotografie had gestudeerd, en ze smaakte naar meer. Hij gaf zich een proefperiode van drie jaar: zonder succes zou hij zich erna niet meer in het illustratorenuniversum wagen, en braafjes voltijds zijn geld gaan verdienen.

Het eerste jaar bracht hij deels afwisselend door, deels werkend aan zijn eerste boekje dat hij ook zelf schreef: Roodlapje. Over een klein, eenzaam meisje en de wonderlijke wereld in haar hoofd. „Een best wel hard en confronterend verhaal, dat niet paste bij mijn humoristische en gestileerde tekenstijl. De keuze om met foto's in plaats van met tekeningen te werken, was op zich vernieuwend, maar lag voor mij dus wel ergens voor de hand.”

Roodlapje stootte bij de eerste uitgever op een njet: mooi, maar riskant. Te sprookjesachtig voor het oudere publiek, te realistisch voor het jonge publiek. Gaudesaboos hield het been stijf, en kreeg al gauw een laaiend enthousiaste Uitgeverij Lannoo aan de lijn, die wél het risico wou nemen. „Het boekje vloog in het begin niet de deur uit. Het had wel een bescheiden schare fans, maar de ommekeer kwam er pas toen Roodlapje de shortlist van de Gouden Uil voor Jeugdliteratuur haalde. De plotse media-aandacht was overweldigend. Tijdens interviews voelde ik me vaak niet geplaagd om diepgaande visies te verkondigen over mijn werk, of over jeugdliteratuur en illustratie: ik had nog maar één boekje gemaakt.”

Tijdens de twee jaar en drie boeken die volgen, ontsnappen hem nog altijd geen brallerige theorieën en gaat zijn stijl wispelturig te keer. In Negen schijfjes banaan op zoek naar een plekje om te slapen beschrijft en fotografeert hij een leger banaanschijfjes dat door het huis hotst en in Hoe oma plots verdween maakt hij met polaroids, tekeningen en collages het dagboek na van een kind dat in detectivestijl onderzoekt waarom oma plots vreemde dingen begint te doen. Voor het bonte, nostalgische en bijzonder fraaie 1 2 3 Piano inspireert hij zich dan weer op de spelletjesboeken die hij als kind tijdens de zomervakantie meekreeg om de hersenen niet te laten indutten, en voor het nog te verschijnen Stad grijpt hij naar getekende beelden.

Als er al één constante te detecteren valt, dan wel de symbiose tussen tekst, illustraties en opmaak. „Daarom zou ik ook moeilijk manuscripten van anderen kunnen illustreren. Bij mij groeien de onderdelen tegelijkertijd, en een idee voor het ene zorgt al eens voor een bepaalde wending bij het andere.”

De illustratorwereld met innoverende concepten injecteren is overigens niet het enige wat Gaudesaboos doet. Intussen is hij als medestichter ook druk in de weer voor de vzw Tapis Plein, die projecten organiseert rond actueel en alledaags erfgoed, is hij huisvormgever van het theaterhuis Kopergieterij, en kersvers art director van een nieuw en grootschalig kinderproject op Ketnet. Duidelijk, Gaudesaboos zien we niet gauw meer afwassen.